

HỒI 224

Lại Bắt Huyền Ứng

Bình đài thích lý đối sùng đường, xuy kim đoạn ngọc đãi minh chung, tiểu đường khởi trưởng tam thiên hộ, đại đạo thanh lâu thập nhị trùng...”.

Không biết có phải đột nhiên bị khơi gợi lại tâm sự, hoặc do cảm xúc biệt ly, hoặc do thấy ngoài trời mưa gió sấm chớp mà tức cảnh sinh tình, mỗi âm mỗi chữ rõ ràng là từ đôi môi thom của nàng phát ra, nhưng tất cả người có mặt tại trường, bao gồm cả Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang dầm mưa bên ngoài, đều có cảm giác kỳ dị như tiếng ca cất lên từ nơi sâu thẳm nhất trong lòng mình.

Tuy nàng còn đang đứng giữa đại điện ca vũ hiển nghệ, song những người có mặt tại đâu đều cảm thấy như nàng đã chuẩn bị hành trang, đứng ở bến đò chờ đợi, sẵn sàng bước lên con thuyền lớn để rời khỏi Lạc Dương bất cứ lúc nào vậy.

Tiếng ca của Thượng Tú Phương uyển chuyển trầm bổng giữa tiếng mưa gió, quyến rũ mê người, nhưng làm người ta cảm động nhất là cảm giác phong sương và tình cảm hệt hăng bi thương được thể hiện một cách hết sức tự do thoải mái qua giọng ca điều luyện cực độ của nàng. Bất luận là âm vận biểu tình, hay kỹ thuật xướng âm đều đã đạt tới cảnh giới đáng phong tạo cực, so với bất cứ lần biểu diễn nào cũng đều hay hơn rất nhiều.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhất thời cũng bị tiếng hát làm ngây ra, để lỡ cả cơ hội xuất thủ. Tiếng vỗ tay như sấm vang lên làm hai gã bừng tỉnh trở lại hiện thực, cùng lúc lập tức xuất kích.

“Bình! Bình!”.

Chúng nhân trong điện vẫn còn đang như say như mê trong dư âm tiếng ca của Thượng Tú Phương, mái ngói đã vỡ tung, hai dòng nước mưa theo đó ào ào tràn xuống, tựa hồ như mưa gió bên ngoài đã dịch chuyển cả vào trong đây vậy. Cùng lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng sấm nổ ì ùng, hồi âm vang vang càng làm mọi người có cảm giác như treo mình nơi vách đá, hồn phi phách tán.

Chúng nhân còn đang kinh hãi thì hai bốn nhân ảnh đã chia nhau bổ tới Vương Thế Sung và Lý Thế Dân. Kinh khí lạnh thấu xương, tiếng chuông phong rít gió phát nát bầu không khí bi thương lưu luyến mà Thượng Tú Phương đã tạo ra trước đó.

Lúc này Thượng Tú Phương vẫn đứng ở giữa điện, chưa quay về chỗ ngồi, liếc nhìn thấy thích khách từ trên phóng tới, sợ hãi đến đứng ngây người ra tại chỗ, đưa tay ôm ngực, gương mặt tuy tái mét nhưng vẫn yêu kiều diễm lệ phi thường.

Người đầu tiên bị tấn công là Lý Thế Dân.

Khấu Trọng phá ngói nhảy vào, lập tức lộn nhào một phòng, đầu chúc xuống đất, Tinh Trung Nguyệt sáng rực lên những tia vàng chói mắt, tựa hồ như một con ác mộng kinh hoàng nhất bổ chụp xuống đầu Lý Thế Dân.

Bởi sự tình quá bất ngờ, thêm vào tốc độ của Khấu Trọng lại nhanh tựa sao băng, bọn Bàng Ngọc, Trương Tôn Vô Kỵ và Uất Trì Kính Đức ngồi sau Lý Thế Dân nửa trượng có muốn cứu viện cũng đã chậm mất một bước. Người phản ứng nhanh nhất là Lý Thế Dân. Y không kịp gạt kiếm đỡ đao hay né tránh, đành vận công vào song thủ, hất chiếc bàn gỗ đổ trước mặt lên quá đầu, đón lấy một đao kinh thiên động địa của Khấu Trọng. Ly rượu, bát đĩa trên bàn toàn bộ đều rơi cả xuống đất.

“Rầm!”.

Chiếc bàn gỗ đổ vỡ tan tành.

Lý Thế Dân nhân lúc này, lăn về phía sau.

Khấu Trọng lộn nhào một vòng, Tinh Trung Nguyệt hóa thành trăm ngàn đạo hàn quang, cuộn cuộn chụp về phía Lý Thế Dân như hình với bóng, hạ thủ quyết không lưu tình.

Lúc này Từ Tử Lăng đã vượt qua khoảng cách hơn ba trượng, giống như phi ung tróc thố bổ nhào xuống trước mặt Vương Thế Sung, song quyền cùng lúc đánh ra. Đám cấm vệ quân ở hai bên tả hữu tuy đã động thân bổ tới, song đều không kịp ngăn cản.

Tân khách trong điện đa phần đều không biết võ công, hoặc giả võ công tầm thường, nên cũng chỉ biết trợn mắt há miệng ra nhìn, tay chân luống cuống.

Lang Phụng, Tống Mông Thu, Vương Huyền Ứng lần lượt tung người phóng tới, nhưng cũng là nước xa không cứu được lửa gần. Động tác nhanh nhất là người ngồi cạnh Vương Huyền Ứng, Vinh Phụng Tường, chỉ thấy tả thủ y ấn lên mặt bàn, cả người tà tà bay lên như

một đám mây, vượt qua khoảng cách hơn trượng, song chưởng liền hoàn kích ra đánh vào bên hông Từ Tử Lăng, lộ ra bản lĩnh võ công tuyệt thế của mình.

Vương Thế Sung cũng là cao thủ nhất đẳng, sau con kinh hải, cũng lập tức nhận ra đây là giờ phút sinh tử, vội vàng đề khí thu tâm nhiếp thần, song chưởng đẩy ra phía trước, ngạnh tiếp một quyền bá đạo như di sơn đảo hải của Từ Tử Lăng.

“Rầm!”.

Vương Thế Sung thương cũ chưa lành, nay lại thêm thương mới, tuy miễn cưỡng đỡ được một quyền khai sơn phá thạch của Từ Tử Lăng, song cổ họng đã không còn nghe theo sự khống chế của bản thân nữa, thổ ra một búng máu.

Từ Tử Lăng cũng bị chân lực hùng hậu của đối phương làm cho khựng người lại, đúng lúc này chưởng lực bài sơn đảo hải của Vinh Phụng Tường cũng đã ép tới sát người gã.

Trong một sát na ngắn ngủi, gã phán đoán ra thực lực của Vinh Phụng Tường cao hơn nhiều so với những gì mình dự đoán, khí thế và tốc độ đều chuẩn xác một cách phi thường, đã đạt đến cảnh giới của một đại tôn sư. Từ Tử Lăng hừ lạnh một tiếng, nhân đà lao bổ thẳng xuống đất, không những tránh khỏi phách không chưởng của Vinh Phụng Tường, mà trước khi chạm đất, đã bất ngờ chuyển hướng, bắn thẳng về phía Vương Huyền Ứng như một mũi tên, tốc độ biến chiều nhanh tới độ khiến người ta phải kinh hồn bạt vía.

“Đinh!”.

Trong một tình trạng gần như không thể, Lý Thế Dân bất ngờ dừng lăn lại, còn bật người lên, bật kiếm đón đỡ lấy Tinh Trung Nguyệt của Khấu Trọng.

Loa Hoàn Kinh được Khấu Trọng tích tụ từ trước đổ dồn vào kinh mạch Lý Thế Dân như trường giang đại hải, khiến y như chạm phải điện, loạng choạng thoái lui vào giữa ba người bọn Bàn Ngọc, tuy có thất thế song vẫn giữ được tính mạng.

Khấu Trọng hạ thân xuống đất, Tinh Trung Nguyệt liền tiếp chém ra, mang theo kinh khí mạnh mẽ, ép cho bọn Bàn Ngọc không kịp trở tay, rồi bất ngờ lướt ngược về phía sau, hy vọng có thể hội hợp được với Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng lúc này đã lao đến trước mặt Vương Huyền Ứng.

Vinh Phụng Tường đang theo sát phía sau gã là kẻ có ảnh hưởng lớn nhất đến thành bại của kế hoạch lần này. Từ thân thủ của Vinh Giảo Giảo, gã và Khấu Trọng đã đánh giá kẻ này rất cao, nhưng vẫn không ngờ y lại đáng sợ tới nhường này. Nếu ngay một chiêu đầu

tiền này, gã không kịp không chế được Vương Huyền Ứng, vậy thì sẽ không còn cơ hội nào khác nữa. Còn Vương Huyền Ứng, dù y có kém cỏi thế nào, cũng tuyệt đối không đến nỗi tồi tệ như vậy.

Nhân cấp trí sinh, song mục Từ Tử Lăng thần quang sáng rực, nhìn thẳng vào mắt Vương Huyền Ứng lúc này đang bạt kiếm công tới, kẻ này bị khí thế của gã làm cho sợ hãi, thêm nữa là y đã từng là bại tướng dưới tay gã và Khấu Trọng, nên lập tức đổi tiến thành thoái, hy vọng những kẻ khác có thể kịp thời tiếp viện.

Vinh Phụng Tường đang thầm kêu không hay, thì Từ Tử Lăng đã tăng tốc phóng lên, song thủ múa lên muôn ngàn bóng chuồng mù mịt, liên tiếp vỗ vào thân kiếm của Vương Huyền Ứng.

Vương Huyền Ứng không ngừng lao đảo, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, sau đó vấp chân vào mấy chiếc ghế phía sau, rồi lại bị từng đợt chuồng kinh của Từ Tử Lăng liên tiếp vỗ tới, không kịp trụ vững thân mình, trường kiếm thoát thủ bay đi, cả người cũng ngã nhào, làm chén bát trên bàn đổ vỡ loảng xoảng.

Hơn mười tên cấm vệ quân từ hai bên tả hữu bổ tới, nhưng đã không kịp cứu lấy thiếu chủ của bọn chúng.

“Rầm!”.

Từ Tử Lăng phản thủ hất ngược lại, ngạnh tiếp một kích của Vinh Phụng Tường, cùng lúc mượn lực lướt về phía trước, rồi phóng vọt lên cao, thuận tay nhắc Vương Huyền Ứng đã bị phong bế huyết đạo như nhắc một con gà con.

Vinh Phụng Tường hú lên một tiếng sắc lạnh, quay đầu đón lấy Khấu Trọng.

Lúc này gã họ Khấu vừa lướt tới bên cạnh Thượng Tú Phương vẫn còn đứng ngây ra giữa đại điện, không ngờ còn thuận tay vuốt lên gò má phấn của nàng một cái rồi ghé miệng vào vành tai nhỏ thì thầm: “Tiếng ca của tiểu thư thật mê hồn!”.

Cùng lúc đó, Tinh Trung Nguyệt cũng sáng rực ánh vàng, bổ thẳng vào Vinh Phụng Tường.

“Bình!”.

Hai người lướt qua nhau, Khấu Trọng đang thầm khen đối phương lợi hại thì Từ Tử Lăng đã nhắc Vương Huyền Ứng tránh vào một góc, miệng quát lớn: “Tất cả dừng tay cho ta!”.

Tất cả người trong đại điện lập tức khựng lại, còn Khấu Trọng thì ung dung hạ thân xuống cạnh gã huynh đệ sinh tử, Tỉnh Trung Nguyệt gác lên cổ Vương Huyền Ứng, cười lên ha hả: “Thế Sung tiểu tử, Thế Dân tiểu tử, lần này thua đã phục chưa?”.

Vương Thế Sung lúc này đang đứng giữa vòng vây trùng trùng của đám cấm vệ quân, gương mặt già nua trở nên khó coi hết sức, nhất thời tức giận đến độ không nói được ra tiếng. Hiện giờ vẫn không ai biết hai gã làm cách nào lọt được vào hoàng cung mà thân bất tri, quỷ bất giác.

“Ầm ầm!”.

Sấm nổ vang trời, cơ hồ như muốn nhắc nhở chúng nhân thế giới bên ngoài vẫn đang chìm trong mưa gió.

Lý Thế Dân bước lên một bước, chấp tay sau lưng, mỉm cười nói: “Thủ đoạn quỷ thần mặt trắc của Trọng huynh và Tử Lăng huynh thật khiến người ta không thể không phục”. Kế đó lại tròng mền nhìn sang Thượng Tú Phương, dịu dàng nói: “Thượng tiểu thư đã bị kinh hãi rồi, xin hãy về chỗ nghỉ ngơi”.

Thượng Tú Phương dường như không nghe thấy y nói gì, vẫn đứng ngây ra giữa đại điện, mắt hạnh mở lớn nhìn chằm chằm vào Khấu Trọng và Tử Tử Lăng, hồi lâu sau mới quay lại đứng bên cạnh Lý Thế Dân.

Vinh Phụng Tường cơ hồ như đã nổi cơn thịnh nộ, song mục ẩn hiện sát cơ, hừ nhẹ một tiếng hỏi: “Các người vào đây bằng cách nào?”.

Những người khác đều nép mình im lặng, mà cũng không đến lượt bọn họ được lên tiếng ở đây.

Khấu Trọng tỏ vẻ ngạc nhiên: “Vẫn còn hỏi được những câu thừa thãi như vậy cơ à?”. Kế đó gã quay sang nói với Vương Thế Sung: “Không cần ta nói chắc thánh thượng nhà ngươi cũng biết nên làm gì rồi chứ? Tiểu đệ xưa nay đều không có tính nhẩn nại đâu”.

Vương Thế Sung tức giận đến suýt nữa thì thổ huyết, gằn giọng quát: “Mang Hư Hành Chi ra đây!”.

Cấm vệ quân lập tức tuân mệnh chạy đi.

Khấu Trọng mỉm cười nói: “Mau tìm cho tiểu đệ một chiếc khoái thuyền cho ra về một chút, sau khi thuyền đến Yến Sư sẽ thả người, những điều kiện khác đều không chấp nhận”.

Vương Thế Sung còn có thể nói gì nữa chứ?

oOo

Thuyền buồm xuôi dòng rời khỏi Đông Đô, tiến về Yến Sư.

Hoàng hôn sau cơn mưa, đẹp một cách mê hồn.

Vương Huyền Ứng bị phong tỏa huyết đạo, nằm hôn mê bất tỉnh trong thuyền.

Ba người bọn Khấu Trọng say sưa nói chuyện chia sẻ niềm vui trùng phùng sau một trận đại kiếp.

Hư Hành Chi nói: “Khi tại hạ thấy Vương Thế Sung đại phong thân tộc và bộ hạ, nhưng lại bỏ sót mất Khấu gia, liền biết ngay lão hồ ly này sẽ thi triển độc thủ với hai vị, nên đã nhân lúc đến Kim Dung công cán, thừa cơ chạy tới Yến Sư tìm hai vị, chẳng ngờ lại rơi vào tay bọn chúng”.

Từ Tử Lăng đang điều khiển bánh lái, nghe y nói vậy liền quay lại hỏi: “Theo ta thấy thì Vương Thế Sung vẫn muốn trọng dụng Hư tiên sinh, bằng không thì với tính cách sài lang của hắn, phải sai người đem tiên sinh ra xử quyết tại chỗ rồi mới đúng”.

Khấu Trọng hừ nhẹ một tiếng, gằn giọng nói: “Vậy thì tên thái tử bảo bối của hắn cũng không cần sống nữa rồi!”.

Hư Hành Chi nhìn về phía sau, thấy một chiếc chiến thuyền đang theo sát, thở dài một tiếng rồi nói: “Hạng người khắc bạc vô tình ấy, Hư mỗ dù có chết cũng không chịu vì hắn ra sức. Còn anh hùng hào kiệt nghĩa bạc vân thiên, vì người khác mà bất chấp an nguy bản thân như Khấu gia và Từ gia đây, dù là phải dâng lên tính mạng, Hư Hành Chi này cũng cam tâm tình nguyện”.

Khấu Trọng le lưỡi nói: “Lần này kỳ thực vô cùng nguy hiểm, võ công của Vinh Phụng Tường chẳng những cao cường hơn chúng ta liệu định, mà còn có vẻ rất nguy dị tà đạo, không giống như là võ học chính tông, suýt chút nữa thì hắn làm đại kế của bọn ta rồi tung lên rồi”.

Từ Tử Lăng cũng ngạc nhiên thốt: “Ta còn tưởng mình nhầm lẫn nữa, không ngờ người cũng cảm thấy vậy. Nhìn bề ngoài thì thủ pháp của hắn rất đường đường chính chính, song bên trong lại ngấm ẩn chứa rất nhiều chiêu số nguy dị tà môn, hơn nữa còn giữ lại đôi phần, cơ hồ như muốn giấu diếm vậy. Bên trong nhất định là còn có bí mật gì khác”.

Khấu Trọng nhăn trán suy tư, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Lúc ta động thủ với Vinh Phụng Tường, tuy chỉ lướt qua mặt nhau có một lần, nhưng lại có cảm giác như đã gặp ánh mắt đó của hắn ở đâu rồi vậy. Chuyện này thật kỳ quái, tại sao trước đây chúng ta gặp hắn lại không có cảm giác này nhỉ?”.

Hư Hành Chi nói: “Có lẽ là vì bình thường lúc nào hắn cũng cố ý thu nhiếp nhãn thần, khi động thủ do phải vận chân khí nên mới để lộ ra. Từ đây suy ra, có thể nhận định trước đây Khấu gia đã từng gặp Vinh Phụng Tường rồi, chỉ có điều là không phải là gương mặt hiện tại của hắn mà thôi”.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Lời của Hư tiên sinh rất có lý, con người Vinh Phụng Tường này căn bản không có lập trường, cơ hồ như là thuế lục bên nào lớn thì sẽ lập tức dựa vào bên ấy, tâm địa rất khó lường”.

Khấu Trọng vò đầu suy nghĩ, nhăn mặt khổ sở nói: “Nếu là vậy, thì không khó đoán được thân phận thực sự của Vinh Phụng Tường, có kẻ nào mà võ công gần ngang bằng với Chúc Ngọc Nghiên mà ta đã từng gặp qua nhỉ? À...”.

Khấu Trọng à lên một tiếng, nhìn sang phía Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng hoang mang hỏi: “Là ai?”.

Khấu Trọng hít sâu một hơi, rồi chậm rãi nói: “Mẹ ơi! Ta nhớ ra rồi! Nhất định là Bích Trần yêu đạo, thật là lợi hại!”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên thốt: “Làm sao lại là hắn được? Có điều cũng có lý đấy, lần này thì Vương Thế Sung gặp nạn rồi”.

Khấu Trọng cười khổ nói: “Hay lắm! Xem ra thì Vinh Giáo Giáo có khi cũng chẳng phải nữ nhi của hắn, mà xuất thân của tên Dương Hư Ngạn kia lại càng khả nghi, thậm chí là cả tiểu dân nữ Đồng Thục Ni của chúng ta cũng không đơn giản đâu. Lý tiểu tử có khi đã trúng kế rồi mà cũng chẳng hề hay biết cũng nên”.

Hư Hành Chi không hiểu hỏi: “Bích Trần là ai?”.

Khấu Trọng giải thích cho y rồi nói: “Âm Quý Phái muốn tranh thiên hạ, cái phái khỉ khô gì của Bích Trần yêu đạo cũng muốn nước đục thả câu, thủ đoạn tuy khác nhau, nhưng mục đích thì là một, nếu nếu Bích Trần mà biết được vừa mới động thủ đã để chúng ta nhìn thấy sơ hở, thì nhất định sẽ vô cùng hối hận đó”.

Hư Hành Chi dõi mắt nhìn vằng trăng sáng mới ló ra khỏi rặng núi phía xa xa, chậm rãi nói: "Sau khi đến Yến Sư, tại hạ sẽ lập tức lên bờ đến Phi Mã Mục Trường, hai vị đại gia phải hết sức cẩn thận, Lý Tử Thông cũng không phải hạng kém cỏi đâu, thủ hạ của y là Bạch Tín, Tần Văn Siêu và Tả Hiếu Hữu đều là mãnh tướng nổi tiếng, tuyệt đối không thể xem thường".

Hai gã nghĩ đến nhiệm vụ cơ hồ như không thể hoàn thành trước mắt, chỉ biết nhìn nhau nở một nụ cười mệt mỏi.

Hư Hành Chi trầm ngâm nói tiếp: "Đỗ Phục Uy và Trầm Pháp Hưng chỉ liên kết với nhau vì lợi ích, bên trong nhất định là mâu thuẫn trùng trùng, nếu hai vị có thể khéo léo lợi dụng điểm này, biết đâu không cần tốn binh tốn tốt vẫn phá được liên quân của hai kẻ này cũng không chừng".

Khấu Trọng phấn chấn tinh thần nói: "Đề nghị của tiền sinh rất chí lý, ta nhất định sẽ nhớ kỹ, đến lúc đó sẽ tùy cơ ứng biến vậy.

Thuyền buồm rẽ qua một khúc ngoặt, rồi đi vào đoạn sông rộng, phóng đi với tốc độ cao nhất. Khi còn cách Yến Sư chừng mười dặm, Từ Tử Lăng mới cho thuyền từ từ cập bờ. Do người ít thuyền nhẹ, nên chiếc chiến thuyền nặng nề từ Đông Đô bám theo đã bị bỏ lại phía sau.

Trên bờ vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, lão bằng hữu Dương Công Khanh của hai gã dẫn theo hơn mười kỵ binh phóng gỏi, sau đó tung mình nhảy lên thuyền.

Khấu Trọng cười một tràng dài: "Dương đại tướng quân của nhiên có đảm thức, dám một mình lên thuyền nhận người".

Dương Công Khanh đi đến trước mặt Khấu Trọng, liếc nhìn Vương Huyền Ứng vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh một cái rồi quay sang gật đầu chào hỏi với Từ Tử Lăng và Hư Hành Chi, sau đó mới thở dài nói: "Chuyện này là do thượng thư đại nhân tự chuốc lấy, Dương Công Khanh cỡ chẳng có gì để nói cả".

Khấu Trọng mỉm cười: "Tiện đây ta cũng nói cho đại tướng quân biết hai chuyện, nếu ngài thích thì cứ báo cho Thế Sung tiểu tử cũng được".

Dương Công Khanh ngạc nhiên hỏi: "Có chuyện gì vậy?".

Khấu Trọng liền kể cho y biết ý đồ chiêu hàng Lý Mật của Lý Thế Dân và chuyện Vinh Phụng Tường có thể là Bích Trần yêu đạo, sau đó cười cười nói: "Không hại cho bọn chúng đề

phòng lẫn nhau, không có được một ngày yên ổn, Khấu Trọng ta làm sao nuốt trôi cục tức này chứ”.

Dương Công Khanh biến sắc nói: “Hai chuyện này đều không phải chuyện nhỏ, ta phải lập tức phi cấp truyền thư, báo cáo cho Thế Sung huynh hay biết mới được”.

Chỉ nghe Dương Công Khanh trực tiếp gọi tên Vương Thế Sung ra như vậy, là biết y đã bất mãn với họ Vương thế nào rồi.

Khấu Trọng thấp giọng nói: “Đại tướng quân cứ mang người về đi. Có điều nên nhớ kỹ Vương Thế Sung đã đối đãi với ta thế nào, sau này hắn cũng có thể dùng cách đó để đối phó với đại tướng quân cũng không chừng. Nên phải hết sức cẩn thận, hầu hạ lại chủ nhân lang sói đó không thể có kết quả tốt gì đâu”.

Dương Công Khanh cười khổ: “Ta biết rồi! Ba vị hãy bảo trọng!”.

Nói đoạn liền bước đến nhắc Vương Huyền Ứng lên, quay người đi xuống thuyền.

- o O o -